

INFORMATOR URZĘDOWY

powiatu gnieźnieńskiego

Wychodzi w środy i w soboty. Abonament wynosi kwartalnie 3 zł., mies. 1 zł. z odnosz. do domu.

Ogłoszenia przyjmuje się za opłatą 8 groszy od wiersza mm. (5 cm.) Ogł. petyt. lub tabel 12 gr.

Nr 11.

GNIEZNO, dnia 21-go lutego 1934 r.

Rok 83.

O g ł o s z e n i e

W sprawie przekazania składek na rzecz Zakładu Ubezpieczeń od Wypadków.

W związku z przejęciem agend Zakładu Ubezpieczeń od Wypadków w Rolnictwie przez Zakład Ubezpieczeń od Wypadków w Poznaniu, Aleje Marcinkowskiego 29 (gmach Starostwa Krajowego) należy wpłacać składki na rzecz Zakładu Ubezpieczenia od Wypadków (dawniej Zakład Ubezpieczeń od Wypadków w Rolnictwie) jak i też wszelkie zaległości z tego tytułu nie do Powiatowej Kasy Komunalnej w Gnieźnie, lecz wprost do Zakładu lub na konto P. K. O. Nr. 212771, podając stosowne wyjaśnienia co do wpłaconej kwoty.

P. P. Sołtysi podadzą powyższe do wiadomości producentom rolnym w sposób przyjęty w danej miejscowości.

Gniezno, dnia 14 lutego 1934 r.

Przewodniczący
Wydziału Powiatowego :
(—) J. S u s k i .

Michałowski Franciszka z Ruchocina mianuje komis. i ławnikiem gminy Ruchocin w miejsce śp. Roberta Makusa na czas trwania kadencji obecnych zarządów gmin.

Gniezno, dnia 12 lutego 1934 r.

Przewodniczący
Wydziału Powiatowego :
(—) J. S u s k i .

L. dz. 1469/34.

Wybór rady sierot w gminie Bojanice.

W miejsce Józefa Zdrojewskiego z Bojanic został wybrany Józef Kowalski zam. w Bojanicach radcą sierot gminy Bojanice.

Gniezno, dnia 13 lutego 1934 r.

Przewodniczący
Wydziału Powiatowego :
(—) J. S u s k i .

Wybór rady sierot w gminie Róża.

W miejsce Michała Branickiego z Róży został wybrany Stanisław Józwiak zamieszkały w Róży radcą sierot gminy Róża.

Gniezno, dnia 13 lutego 1934 r.

Przewodniczący
Wydziału Powiatowego :
(—) J. S u s k i .

Mianowanie rady sierot.

Bolesław Włodarz, gorzelnik z Zakrzewa mianowany został radcą sierot na obszary dworskie Zakrzewo, Gorzuchowo i Imiołki.

Gniezno, dnia 15 lutego 1934 r.

Przewodniczący
Wydziału Powiatowego :
(—) J. S u s k i .

Wykaz powiatów zamkniętych dla wywozu zwierząt zagranicę.

Urząd Wojewódzki powiadamia, iż obecnie dla wywozu zwierząt zamknięte są z powodu zarazy ptasiej bydła rogatego następujące powiaty :

1. Bydgoszcz, 2. Gniezno, 3. Inowrocław, 4. Jarocin, 5. Mogiło, 6. Środa i 7. Września.

Gniezno, dnia 15 lutego 1934 r.

Starosta Powiatowy :
w z. Szczeptański

W. 12 1/1/34.

ROZPORZĄDZENIE WOJEWODY POZNAŃSKIEGO z dnia 26 stycznia 1934 r.

o zaopatrzeniu prywatnych rzeźni (miejsc uboju), służących wyłącznie na potrzeby właściciela (posiadacza), w urzędzenia zabezpieczające prawidłowe wykonywanie nadzoru weterynaryjnego jak również należyte oczyszczenie i odkażanie.

Na zasadzie postanowień art. 108 ust. 1 lit. a rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospol. z dnia 19. I. 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) oraz art. 16 lit. c. rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22. VIII. 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 673) zarządzam, co następuje :

§ 1. Hala uboju zwierząt w prywatnej rzeźni musi posiadać od wewnątrz conajmniej następujące wymiary : 3 m wysokości, 3 m szerokości i 3 m długości.

§ 2. Hala uboju nie może być połączona z pomocą dźwi lub innych otworów z przylegającymi ubikacjami mieszkalnymi, kuchniami, miejscami sprzedaży lub stajnikami itp.

Rzeźnie prywatne wzgl. hale uboju takich rzeźni (miejsca uboju) mogą znajdować się w odległości conajmniej 5 m od ustępów skanalizowanych, połączonych z ogólną siecią kanalizacyjną lub miejscową oczyszczalnią ścieków, zaś od ustępów nieskanalizowanych, dołów i śmietników conajmniej w odległości 10 m.

§ 3. Ściany pomieszczenia przeznaczonego do uboju zwierząt muszą być murowane (masywne) z naturalnej lub palonej cegły.

Wykonanie ścian tego pomieszczenia z muru pruskiego dopuszczalne jest tylko wtedy, o ile w hall uboju ściany są wyłożone przynajmniej do wysokości 2 m. masywną licówką o grubości 1/2 cegły.

Ściany wewnętrzne hall uboju, o ile nie są wyłożone kafkami, glazurowanymi ceglami itp., winny być wyprawione do wysokości 2 m. gładzoną zaprawą cementową i pomalowane jasną olejną farbą. Ściany należy utrzymywać stale w dobrym i czystym stanie.

Sufit należy bielić conajmniej raz do roku.

§ 4. Dźwi i okna wychodzące na ulicę lub pod-

wórze należy tak urządzić, wzgl. w czasie uboju stale zamykać, by uniemożliwić osobom postronnym zaglądanie do wnętrza hali uboju.

Urządzenia okien od strony południowej należy unikać.

§ 5. Podłoga hali winna być nieprzepuszczalna (asfaltowana, betonowana, wyłożona płytami granitowymi lub kamionkowymi wpuszczanymi w cement itp.) Sporządzenie podłogi z drzewa jest niedopuszczalne. Podłogę należy tak ułożyć, by posiadała wszechstronny ściek do rynienki odpływowej, prowadzącej do specjalnego zbiornika ściekowego lub posiadającej połączenie z urządzeniami kanalizacyjnymi.

§ 6. Podwórze okalające miejsce (halę) uboju winno być również nieprzepuszczalne i w podobny sposób urządzone, jak podłoga hali uboju (§ 5).

Uboj zwierząt na podwórzach jest zakazany.

§ 7. W miejscowościach nie posiadających odpowiednio urządzonej sieci kanalizacyjnej, należy urządzić nieprzepuszczalny dół ściekowy dla gromadzenia odpływów rzeźniących. Dół ten musi znajdować się na zewnątrz rzeźni i możliwie przylegać do fundamentów rzeźni. Pojemność dołu ściekowego winna wynosić co najmniej 1 m³, a nie przekraczać 1,5 m³. Ściany i dno dołu ściekowego winny być wyłożone na grubość co najmniej 25 cm³ warstwą materiału nieprzepuszczalnego (beton, kamienie wpuszczane w cement itp.)

Dół ściekowy winien być stale szczelnie przykryty dającą się unosić pokrywą.

§ 8. Połączenie dołu ściekowego z rynienką odpływową z hali uboju winno być zaopatrzone w zamknięcie wodne (syfonowe), zapobiegające w skuteczny sposób przedostawaniu się gazów i przykrych woi z rozkładających się odpadków rzeźniących.

§ 9. Do dołu ściekowego mogą być odprowadzone tylko części płynne (krew, woda używana do płukania itp.)

Dół ściekowy należy opróżniać oczyszczać i odkażać każdorazowo po dokonany uboju. W porze zimowej dopuszczalne jest opróżnienie, oczyszczenie i odkażenie dołu ściekowego 2 razy w tygodniu. Zawartość dołu ściekowego winna być po zmieszaniu z świeżo zgazonem wapnem lub chlorkiem wapna wybierana do szczelnego naczynia i wywieziona na pola zdala od osiedli ludzkich.

§ 10. Stałych odpadków rzeźniących (kości, kawałki mięsa, zawartości żołądków i jelit itp.) nie wolno wyrzucać na śmietniska lub do dołu ściekowego, lecz należy je każdorazowo po ukończeniu uboju zebrać do osobnego nieprzepuszczalnego dołu lub szczelnej beczki i aż do ich nieszkodliwego usunięcia polewać często i obficie mlekiem wapiennym.

§ 11. W pobliżu hali uboju, a w dostatecznym oddaleniu od dołu ściekowego winna znajdować się w podwórzu wydajna studnia, o ile na miejscu niema urządzenia wodociągowego.

§ 12. Halę (miejsce) uboju, sprzęty i narzędzia używane przy uboju; do ściekowe i podwórze należy stale utrzymywać w dobrym i czystym stanie.

Ściany i podłogi hali uboju należy każdorazowo po ukończonym uboju dokładnie sputkać wodą i oczyścić.

W razie stwierdzenia zaraźliwej choroby zwierzęcej lub podejrzenia o taką chorobę u zwierzęcia poddanego ubojowi, należy się ściśle zastosować do wskazywek, udzielonych przez dot. powiat. lekarza weteryn. lub lekarza weterynaryjnego pełniącego czynności urzędowego organu badania zwierząt rzeźniących i mięsa.

§ 13. Hale (miejsca) uboju należy stale dobrze przewietrzać. O ile światło i powietrze dochodzą tylko z jednej strony a położenie rzeźni nie daje dostatecznej wentylacji, natenczas należy zapewnić rzeźni odpowiedni dopływ świeżego powietrza przez urządzenie jednego lub kilku otworów wentylacyjnych.

§ 14. Kotła do gotowania, ustawionego w rzeźni bez specjalnego zezwolenia właściwego Starosty Powiatowego, nie wolno używać do przetapiania łożu, gotowania kości lub innych podobnych czynności nie mających bezpośredniego związku z przemysłem rzeźnickim.

Ulatniającą się z kotła parę należy odprowadzać na zewnątrz przy pomocy kaptura umieszczonego nad kotłem.

§ 15. Rzeźnię wolno używać wyłącznie do celów wchodzących w zakres rzeźnictwa i przechowywać w niej tylko narzędzia rzeźnicze.

§ 16. Istniejące w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia prywatne rzeźnie (miejsca uboju) winny być doprowadzone do stanu wymaganego niniejszym rozporządzeniem do dnia 30 czerwca 1938 r., w przeciwnym razie ulegną zamknięciu.

§ 17. Winni nieprzestrzegania przepisów niniejszego rozporządzenia podlegają w drodze postępowania karno-administracyjnego zgodnie z postanowieniami art. 98 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22. VIII. 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 673) karze aresztu do sześciu tygodni lub grzywny do tysiąca złotych. Kary aresztu i grzywny mogą być wymierzane łącznie.

§ 18. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w *Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim*.

W O J E W O D A :

(—) Raczynski.

Powyższe podaje do publicznej wiadomości.

Gniezno, dnia 15 lutego 1934 r.

Starosta Powiatowy :

w z. (Szczepański)

Nr. W. 8/4/34 IV.

Pokwitowanie.

Na „Białą Księgę LOPP” wpłynęły w dalszym ciągu następujące ofiary :

w Urzędzie Stanu Cywilnego w Klecku: Marta i Leopold Seehageł Bukowiec 3,— zł, Marta i Władysław Nowakowscy Bielawy 2,— zł, Józefa i Michał Świątkowscy Łopienno 1,— zł.

w Urzędzie Stanu Cywilnego w Kiszkwie: Alicja i August Megerhoff Turostowo 0,50 zł, Józefa i Michał Stachowscy Gniewkowo 0,50 zł, Wiktorja i Jan Skutnikowie Gniewkowo 0,50 zł, Regina i Edward Gramenzowie Turostówko 0,50 zł, Inna Myszkki 0,50 zł.

Szanownym ofiarodawcom składamy na tej drodze serdeczne podziękowanie.

Zarząd Kom. Pow. LOPP.

Stemple i pieczątki

kauczukowe i mosiężne

wszelkiego rodzaju dostarcza tanio

Drukarnia M. Cegielskiego

w Witkowie.

Popierajcie przemysł krajowy
i pochodzenia polskiego.